

дения. Отъ Южна Русия Пушкинъ се прибира въ своето имение, село Михайловско, гдето въ усамотение продължава да работи свои творения. Въ Михайловско написалъ нѣкои отъ най-хубавитѣ си нѣща: историческата драма „Борисъ Годуновъ“, части отъ романа „Евгений Онѣгинъ“ и други по-дребни лирически стихотворения.

Следъ дълго усамотение най-сетне на Пушкина било позволено да се върне въ Москва презъ 1826 година. Той е вече зрѣлъ и признатъ отъ всички поетѣ. Славата му се разнася по цѣла Русия. Въ следващитѣ години, освенъ съ поезия, Пушкинъ се занимавалъ много и съ история и написалъ нѣколко исторически работи. Написалъ сжщо и редица повести изъ руския животъ.

Презъ 1831 година Пушкинъ се оженва, но неговиятъ бракъ не му донася щастие и спокойствие. Поради завистъ и клюки той билъ предизвиканъ да се бие на дуелъ съ единъ чужденецъ офицеръ, който ранява тежко поета. Следъ двудневни мъки Пушкинъ починалъ на 29 януарий 1837 година. Вестъта за неговата смъртъ опечалила дълбоко и искрено цѣла просвѣтена Русия, която горчиво оплакала своя безъ време загиналъ поетъ.

*

Пушкинъ почналъ да пише много отъ рано. Още юноша той съчинявалъ стихотворения, обикновено подъ влияние на разни френски поети. Но по-сетне той почва да пише не по книжно вдъхновение, а черпи отъ народната пѣсенъ, отъ народната приказка и отъ руския животъ. Славата си Пушкинъ утвърдява съ своята първа поема „*Русланъ и Людмила*“, написана подъ впечатления отъ руската народна поезия. Написалъ е следъ това много лирически произведения, въ които ни разкрива трепетитѣ на своето сърдце. Писалъ е редица поеми, по-известни отъ които сж: „*Цигани*“, „*Кавказки пленникъ*“, „*Бахчисарайски фонтанъ*“, „*Мазепа*“. Пре-